

[kisvárdai.lapok]

XII. évfolyam 2. szám – 2010. június 20., vasárnap

„Nem kéne a kritikának leírnia, hogy mi történt a színpadon, hiszen a néző is látja. Azt kéne a kritikusnak papírra vetnie, hogy mit indított el benne az előadás aznap. Mert előfordulhat, hogy ő is rossz passzban van. Nem kötelező mindig írni, még akkor sem, ha az illető kritikus. Ha valóban nyújtott valamit az előadás, legyen az pozitív vagy negatív – csak akkor írjon!”

Trill Zsolt

„Egy jó fesztiválhoz rangos előadások kellene. De a program ne legyen ilyen zsúfolt: maximum — de lehet, hogy már az is sok — két előadás kellene egy nap, hogy lehessen nyugodtan megemészteni, beszélgetni róla. A többi nem is annyira fontos.”

Fehérvári Péter

[reflekt]

Ördögi kör?

[színházi.szótár]

rendezői kis égő – Ami a rendező fejében felvillan, és ettől hirtelen átalakítja az egész előadást.

hajlomás – A színésznek az a hajlama, hogy egyéniségére szabott meghajlási formát válasszon magának. A ~ formái a minimális fejbólintástól a „lógatott kéz-nyelv a padlón” stílusig terjednek.

protokoll-taps – A kevésbé sikeres előadást követő taps. Fázisai:

1. tiszteletbeli taps (jellemző rá az érzelemmentesség, szárazság)
2. egyszeri visszataps (a sajnálat jellemzi; főként a színészkedvencek miatt történik)
3. ex abrupto tapsvég (a tapsnak már akkor vége szakad, amikor a színészgárda fele még színpadon van)

szín(i)biózis – A színészhallgatók próbájuk befejeztével képtelenek megválni egymás társaságától.

állati energia – Amikor egy állat van a színpadon, és folyamatosan elvonja a figyelmet a nála unalmasabb színészlől.

Részben szakítva a korábbi hagyományokkal, idén nem érkeztek neves színházi emberek az előadások másnapján tartott szakmai beszélgetések irányítására. A moderátori feladatra az első vitanapon a versenyprogram válogatója, Szűcs Katalin Ágnes vállalkozott.

Szürke minden elmélet, zöld az élet aranyfája – mondta Vekerdy Tamás pszichológus, aki a POSZT egyik szemlélőjeként tölt néhány napot Kisvárdán. A beszélgetésben színházszerető civilként határozta meg önmagát. Vén és süket – mondta szerényen –, az agya nehezen jár, mindig lecsúszik az előadáson valamiről, és csodálkozva látja, hogy közben a közönség tombol. Emberek jönnek ide, alkotnak; a baj az, hogy jönnek mások, akik gyilkolnak, pusztítanak, kritizálnak. A fesztivál visszatérő vendégei tudják: ördögi kör az, amiről Vekerdy beszél. Szeretnének is kilépni belőle minden évben a vitaszervezők.

Az idei első napon felcsillan valami abból, amit informális műhelybeszélgetésnek, s nem szigorlati eredményhirdetésnek érez az ember. Gyarmati Kata, *Az ember tragédiája* adaptálója elmondhatta, hogy a szerb rendező kérésére újította meg a szöveget, először szigorúan a mondat tartalmára koncentrálván, a tartalomhoz utóbb keresve nyelvi formát. Kiragadták a számukra fontos színeket, s azokat megfeleltették az eleven valósággal. Így keletkezett a merészen mai, de a magyar színháztörténetben nem előzmény nélküli előadás (vö. Németh Antal, Lengyel György).

Vidnyánszky Attila az *Ahogy tetszik* dramaturgiai szertelenségéről beszélt, arról, hogy pedagógiai célja volt a színészei felszabadítása: ki-ki megteremthette a maga erdejét, s abban a képzelete szerint barangolhatott. Derű lengi be a munkát, s derűt kell a nézőben fakasztani. Azt már Urbán Balázs vélelmezte, hogy az alakítások belső fejlődése következtében formálódott a tavalyi gyulai performance-ból mostanra koherens előadás.

A szorosan vett műhelyinformációkon túl, tájékozódhattak a hallgatók az alkotómunka logisztikai körülményeiről. Arról, hogy Svédországban a járókelők megtapsolták a beregszásziak húszvalahány éves buszmatuzsálemét, amikor lerobbant motorja mégis beindult; arról, hogy az alacsony színészbérek miatt nem etikus magas gázsijú vendégrendezőt szerződtetni. Örömteli volt: a POSZT-válogató Urbán mellett hozzászólásra vállalkoztak a zsűritagok – Dömötör Adrienne, Lendvai Zoltán és Vándor Éva –, s tetszett, hogy az érintetteken kívül szót kértek más városból jött szakmabeliek is. Csöndben és mértéktartóan, de kedvvel diskuráltunk.

Balogh Tibor

[reflekt]

Bukarestből nézve

Három kulcsszó lebegett az erdélyi színházi évad felett. Vegyük őket sorra.

VÁLSÁG. Elsősorban gazdasági. Mivel itt, nálunk, még nem a kultúra gerjeszti a gazdaságot, hanem a termelés hiánya nyomja rá a pecsétjét mindenre.

Kevesebb pénz akadt fesztiválokra, egyeseket későbbre halasztottak, mások elmaradtak. Ha a rangos fesztiválok meg is tartották, a meghívott előadások száma megcsappant, sok esetben a fesztiválok is lerövidültek.

A bemutatók száma és/vagy igényessége is megszenvedte ezt, hiszen mind az állami háztartásból, mind pedig a városi költségvetésből fenntartott színházak költségvetését megnyirbálták.

A Román Színházi Szövetség díjátadóján meg is jegyezte valaki, édes-keserűn: ha így haladunk, jövőre a szövetségi elnök irodájában lesz a gála, sőt, egyszerűbb lenne a díjazottakat sms-ben értesíteni.

Tegyük hozzá azt is, hogy a színházakban több mint egy éve befagyasztották a szabad helyekre történő versenyvizsgákat. Most júniustól félévig 25%-os bércsökkenést alkalmaznak az állami munkahelyeken. Egyszóval a helyzet csöppet sem rózsás.

DÍJAK. A fentieknek köszönhetően vagy sem, az erdélyi magyar színházak idén kitüntetésekben is szűkölködtek. Az elmúlt évek mintájára azt hittük, az erdélyi színjátszásnak

törzsasztala/széke lett az UNITER (Román Színházi Szövetség) díjátadó gálákon. Ezért értetlenül olvastam az előválogató zsűri listáját: hol a többi jelölés?

Miért csak ezekben a kategóriákban? Hol van a Kolozsvári Állami Magyar Színház? És a Tamási Áron Színház Sepsiszentgyörgyről? (Mondjuk, soványka évaddal is rukkoltak elő idén...)

A kevés, öt kategóriában való jelölés ellenére mégis magyar nyelvű előadás nyerte el a fő, a legjobb előadásnak járó díjat. A temesvári Rosencrantz és Guildenstern teljes mértékben megérdemelte ezt, hiszen a jelölt – és nemcsak – előadásokat minden szempontból felülmúlta. De az előadásból miért nem lett jelölve senki színész kategóriában?

Nem csupán UNITER-díjat kaptak az erdélyiek. A bukaresti Komédia Fesztiválon díjazták Szűcs-Olcsváry Gellértet és Jankovics Annát, a székelyudvarhelyi Tomcsa Sándor Színház És a csellóval mi legyen? című Matei Vişniec-darabbeli alakításukért.

A marosvásárhelyi Yorick Stúdió 20/20 című előadása az elmúlt évek legérdekesebb romániai előadásának ígérkezik. (Nekem valószínűleg csak az országos színházfesztiválon, októberben lesz alkalmam megnézni.) Szóval mégis van **REMÉNY**, hiszen jobban összerántjuk magunkat, a kultúra(n)kra is jobban odafigyelünk, ha szociálisan bántva érezzük magunkat. A válságban a növekvő és koncentráltabb érdeklődés talán majdan díjakat is eredményez.

Andor Norbert

[komment]

Az Újvidéki Színház Narancsbőr című előadása az idei, 55. Sterija Játékokról, az egyik leg-rangosabb szerbiai fesztiválról nyolc díjat vitt el. Az előadást ugyanaz a Kokan Mladenović rendezte, akitől két napja Az ember tragédiáját láthattuk. Sterija-díjban részesült színészi alakításáért Jankovics Andrea és Balázs Áron (Áronnak ez a második Sterija-díja, az elsőt a Rocky Horror Showban nyújtott alakításáért kapta), az író, Maja Pelević, a díszlettervező Marija Kalabić, a jelmeztervező Marina Sremac, a koreográfus Andreja Kulešević. A Formatervezők és Iparművészek különdíját is Marija Kalabić díszlettervező és Marina Sremac kosztümtervező vehette át.

[színházi.szótár]

másodikfelvonás-néző – Azok a nézők (leginkább diákok), akik pénzhány miatt csak a szünetben lógnak be.

Brecht-szagú – Amikor a színész kijön a színpad szélére és úgy tesz, mint ha a néző szemébe nézne vagy beszélne, de valójában üresbe néz.

[fókusz]

A párbeszéd ereje

20/20 – Yorick Stúdió

[lánc.kérd]

demKata → Nyakó Béla: Hogy kerül Sólyom László a fesztiválra?

Minden évben meghívjuk a közéleti méltóságokat. Az elnök úr eddig is figyelemmel kísérte a kiszvárdai eseményeket, mindig személyes jellegű üzenetet írt.

Örülünk, hogy most sikerült időt szakítania ránk. A 20/20-at választotta: ebből is lehet látni, hogy nem egyszerű protokolláris látogatásról van szó.

Nyakó Béla → Kövesdy István: Évadotok utolsó előadása A dög volt. Hogy sikerült az előadás, és jövőre játszatok-e még?

Játsszuk, igen. Örülök, hogy ez az előadás került ide, szerintem nagyon jól sikerült. Több olyan előadásunk van, amit nem hozhattunk el Kisvárdára, mert nem fér be sehová. A nagyszínpadiak közül itt lenne a helye a Mit csinál a kongresszusnak Bocsárdi László rendezésében vagy Závada Bethlenjének, amit én rendeztem, talán érdekesebb környezetbe kerültek volna Kisvárdán, de annak is hatalmas a díszlete.

Tízen ülnek a színen, amikor belépünk. Várakozással néznek ránk, illetve egymásra, beszélgetnek. S a beszélgetés a nézőtéri fények kialvása után is folytatódik. A marosvásárhelyi Yorick Stúdió és a bukaresti dramAcum előadása több értelemben és több irányban teremt párbeszédet. A húsz évvel ezelőtti marosvásárhelyi fekete márciust idézi meg a tíz színész (Virgil Aioanei, Bányai Kelemen Barna, Berekméri Katus, Carmen Florescu, Mădălina Ghițescu, Korpos András, Rolando Matsangos, Sebestyén Aba, Cristina Toma, Tompa Klára), inkább magyarok és románok személyes élményeire, visszaemlékezéseire, mintsem dokumentumokra támaszkodva. Az egymástól hol apró árnyalatokban, hol élesen különböző történetek helyenként erősen polemizálnak egymással, helyenként paradox módon egymást erősítik. A tekintetben legalábbis biztosan, hogy nyilvánvalóvá teszik az objektív olvasat lehetetlenségét. A cél nem a „történelmi igazságtétel”, hanem maga a párbeszéd. S ebbe a párbeszédbe az alkotók a nézőket is bevonják; nem közvetlenül, interaktív módon, hanem a diskurzusnak, illetve az analízisnek a(z át)láthatóvá tételével. Az előadás nem pusztán a történeletről, illetve azok máig tartó utóhatásairól gondolkodtatja el a befogadót, hanem azt mintegy analógiaként kínálva a szubjektív élmények és az objektív igazságok mérhetetlen távolságáról is.

A 20/20 nem dokumentumszínház – legalábbis nem abban az értelemben, amelyben ezt a kifejezést egyes jelentős kortárs társulatok – például a nálunk is több előadásával vendégszereplő Rimini Protokoll civileket felléptető, az ő monológjaikat és dialógusaikat kifinomult technikával szilárd logikai rendszerbe illesztő előadásai azok. Gianina Cărbunariu rendezése teatralizálja a személyes történeteket. Nem pusztán a színészek felléptetésével, hanem a formával is: a történetek egy része monológként hangzik el, más része dialógusként elevenedik meg, míg egyes eseményekből jelenet készül (ilyen a centrumba helyezett születésnap-jelenet). Az egymás mellé került párbeszédet közvetlenül, a monológok indirektebb módon rezonálnak egymásra. A játék statikusságát groteszk, ironikus betétek törik meg (pl. a túlélési útmutató). Maguk az egységesen színes, erőteljes színészi alakítások is éppoly tudatosan élnek szinte civilnek ható gesztusokkal, mint erősen stilizáló eszközökkel. Így egy-két, az optimálisnál egy árnyalatnyival hosszabb monológ, jelenet sem töri meg a játék intenzitását, s nem tompítja szellemi-gondolati gazdagságát, kivételes igényességét.

Urbán Balázs

[fókusz]

A látás élessége

20/20 – Yorick Stúdió

Amikor először szembesültem az előadás témájával, kivert a frász a gondolattól, hogy valami rossz hangulatú, bűnbak-kereső memoárt kell majd végigszenvednem. Hiába láttam egyet-s-mást az alkotóktól – így nem volt okom tartani ettől –, a „marosvásárhelyi események” erős ingereszó.

De hát épp emiatt érdekes az előadás. Hogy a társulat megpróbálja működése közben megvizsgálni (nem értékelni vagy megítélni) a sértettségeket, up-to-date módon a mikrotörténetírás elveit követve. Azaz a „kisember” mindennapi világának tartományából, személyes emlékezetéből dolgozik. A kisember persze nem egy homogén kategória, amilyen a tömeg lenni szokott a diák-színházi előadásokban, hogy mind egyszerre mozog és ugyanazt látja-mondja, hanem nagyon sokféle (Erdélybe áttelepített R, erdélyi R/M, vegyes házasságban élő R/M, külföldre vándorolt R/M, Erdélybe látogató anyaországi M, Magyarországra áttelepülő R/M és még annyi variáció).

Nyelvekről, hangsúlyokról, élethelyzetekről, fordításról, ferdítésről és az egészek nem ellentmondóan: a tipikusról van szó. (Nem csoda, hogy kutatómunkája során a társulat, hiphopp, az indentitás problémájánál találta magát.) Felszabadító, hogy az

egésznek végre életszerűen van köze a valósághoz, a bennünk és másokban munkálkodó előítéletekhez. Ilyen az erdélyi román Kárpáton túli románokra irányuló megvetése, az anyaországi magyar leereszkedő hangsúlya, ugyanakkor hamisan romantikus Erdély-képe, az erdélyi magyar frusztrációi az anyaországgal szemben, a holland segélyszállító felszínes humanizmusa.

A 20/20 újszerű, fontos megszólalás az erdélyi magyar színházi világban, ahol nemigen foglalkoznak társadalmi valóságkutatással, mint Magyarországon Pintér Béláék. Erdélyben az alternatív színháznak sincs hagyománya. Ebben a kontextusban keresi az előadás saját autentikus nyelvét, több, néhol kevesebb sikerrel, a dokumentarista stílusnak megfelelő monológ-formát szituatív jelenetekkel váltogatva. Az utóbbiban látszik igazán a tehetsége. Sárika kínos születési estéje, ahol face-to-face, ugyanakkor hitelen abszurd emberi helyzetben látjuk működni a nacionalista gondolkodást, arra figyelmeztet, milyen rafinált szakadék van a két, egymással élő nép között. Nincs mit tenni, beszélni kell róla, nehogy beleessünk.

anikó

[lánc.kérd]

Kövesdy István → Nánay István: A tanár úr meddig jár még a kisvárdai fesztiválra?

Minden évben gondolkodom, hogy jöjjen-e... végül minden évben itt vagyok. A második, harmadik fesztiváltól kezdve jelen vagyok rajta, különböző szerepekben: voltam itt a színi kapcsán, háttéremberként, zsűritagként, nézőként. Ennyi ismerős és tanítvány közt nem lehet elválasztania ezeket a területeket, mindenki mindenféle kérdéssel megtalál. Kicsit úgy érzem, az enyém is ez a fesztivál.

[fókusz]

... és Hamlet megszólal

Hamlet – M Stúdió

[kör.kérd]

Igazából csak néhány éve éreztem rá a mozgásszínház ízére, s rám már a tavalyi ilyen jellegű előadás is nagy hatást gyakorolt. Ezért nem is volt kérdés, hogy az idén is eljövök, még akkor is, ha elég késői időpontban kezdődött az előadás. Egyáltalán nem bántam meg: igazi színházi unikumot, szenzációsan megalkotott produkciót láttam.

(Kovács Eszter Anna, Kiszvárdai)

Igen különleges előadást, nevezetesen mozgásszínházat láttunk. Erre Kiszvárdán ritkán nyílik lehetősége a nézőknek. A művészek látványos akrobatikával és igen kifejezően „mesélték el” testükkel a sztorit. Maga a történet ismert, és ezúttal is elég jól ájtött, bár bevallom, néha erősen gondolkodnom kellett, hogy hol is járunk a történetben.

(Papp László, Dombrád)

Őszintén szólva, az előadásra csak úgy „beestem”, mert bár feszítváltó van, de nem terveztem be a Hamletet. Ennek ellenére nem csalódtam a különleges produkcióban. A színészek mozgása, illetve a szépen megkomponált koreográfia hihetetlenül pontosan visszaadta nemcsak a dráma történetét, hanem annak hangulatát és világát is.

(Nagy János, Kiszvárdai)

most sem hagynak az előzetes tudástól, ám egy-az-egyben sem érvényesítik azt. Nem egészen saját szabályok szerint működő világ keletkezik így – és nem egészen shakespeare-i.

Az előadásban a törekeny Ophelia papírvirágokat szór és almát eszik, Gertrúd és Claudius harsányan halmozza az élvezeteket, a kötelességtudó Polonius meg (s ez talán a legszebben láttatott viszony) a királynőbe szerelmes. A rideg vasrácsok és -székek között a színészek hajlékony mozgása is súlyos, darabos – fojtogató légkörű ez a helsingőri vár.

De kicsoda benne a szótlán Hamlet? Vaskeretbe zárt képmutatás és tivornyázás foglya – tehetetlen, mégis valamiképp könnyed jelenség, aki néha zabolázhatatlanná válik. Passzív kívül-rekedés jellemzi, de igenis elmondja legalább nagymonológja kezdetét. Igaz – történettel. Kérdés: miért épp így? Bizonyítandó, hogy a pusztá mozdulat mégsem helyettesítheti az emberi hangot? (n. b. az előadás zenéje-csendjei fontos részét képezik a hangulatfestésnek). Bár számomra az égetőbb kérdés mégis: kicsoda itt Horatio? Némán (azaz e színpadi nyelvben: tehetetlenül) háttérbe szorított szemlélő csupán – a darab ismerete nélkül talán észre sem venném. Miért nem hagyták ki akkor egészen – csupán szöveghűség miatt? Hiszen az öreg Hamlet szelleme is nagyrészt kimaradt...

Ami az előadás egészére leginkább jellemző: jól átgondolt és pontosan kivitelezett képek sorozata. Így a szó szerint sír fölött lezajló lakoma, Hamlet zuhanásai, Ophelia halála-felemeltetése egyenként igen erős jelenetek. Belőlük (mögülük?) a türelmes néző kiolvashatja Hamlet szavak nélküli történetét. Feltételezve persze, hogy tudja, mit kell kiolvasnia...

[komment]

Kiszemeltünk valakit, hogy kommentelje nekünk a Hamletet. De a áldozat azt nyilatkozta, hogy nem tud egy értelmes mondatot elmondani. Sem a Hamletről, sem másról. Ez nála egy állapot, ezt így érzi már péntek óta. Ne is próbálkozzunk, ez így fog tartani jövő péntekig. De lehet, hogy jövő évig, ezt még nem tudni előre. „Az üresen maradó helyet valahogy töltsétek ki.” Jó.

nóra

[fókusz]

Róluk és rólunk

Különös ajándék – Tanyaszínház

„Vegyél vissza magadból”, hangzik el többször is az Újvidéki Tanyaszínház Különös ajándék című előadásában, s ezen talán nem ártana elgondolkodniuk az alkotóknak. Persze nagyon halkán mondom ezt, nem is a produkcióban elhangzó modorban, és messze nem a „megmondom a titit” jelleggel. Hogy is merném, olvasva Tóth Tibor írását a színházi sajtóról a KisLap tegnapi számában... Különben ez nem is kritika akar lenni, inkább csak olyan szubjektív jegyzetecske.

No, de visszatérve eredeti kiindulópontomhoz, a „vegyél vissza magadból” tulajdonképpen arról szól, hogy nem feltétlenül kell belepakolni az előadásba mindent, ami a próbák során lehetséges megoldásként felmerült. Ha elpoénkodjuk a dolgokat, ha csak a szórakoztatás kedvéért születnek meg játékok, márpedig ebben a produkcióban ilyesmi többször is előfordul, az alkotók ugyanis képtelenek voltak lemondani ötletekről, akkor elsikkad az, amit a darab valójában tartalmaz.

Pedig lenne min elgondolkodni Ferenc Judit darabja kapcsán. És itt nemcsak a százéves néni által megfogalmazott életbölcösségekre, a „nem lesznek gyerekek” jóslatra, a maradni-elmenni kérdésre, a gárdás és egyéb politikai jellegű utalásokra gondolok, hanem arra is például, hogy vajon mitől olyan ismerősök számomra, nem vajdasági számára ezek a nagyon erős színekkel megrajzolt figurák. A „róluk” szóló részeket csupán be kellene helyettesítenem a „rólunk” szólókkal, és a Különös ajándék ugyanúgy működne Romániában is. Mondjuk a Jugoszlavijo helyett énekelhetnénk a Trei culori-t, ami pedig Imrenéni megállapítását illeti, miszerint ő tudja, hogy jól élt, hát csak meg kellene hallgatni néha a „Ceașescu idejében legalább volt munkánk és fizetésünk” jellegű érveket.

Rövidre zárva: Ferenc Judit belvárosi balladáján talán sírni is lehetett volna, csak hozzá kellett volna adni azt, ami hiányzott.

Köllő Katalin

[komment]

Magyar Attila: Huszonöt évvel ezelőtt kezdtem a Tanyaszínházat, most negyven vagyok: életemnek tehát több mint felét töltöttük együtt. Remélem, hogy majd felnő mellettem valaki, aki kellően odaadó és céltudatos, és nyugodt szívvel át tudom majd adni a stafétát.

Czumbil Orsolya: A Tanyaszínházban nagyon feltöltödsz energiával, annak ellenére, hogy éjjel-nappal próbálsz, lenyomsz 28 előadást egymás után, közben díszletet pakolsz... Mégsem fáradsz el.

Crnkovity Gabriella: A Tanyaszínház évek óta a főiskolásoknak van. Aki beiratkozik az Akadémiára, alapból vágyik ki oda. Legfeljebb nem tetszik neki az, hogy milyenek a körülmények. Régen az sem volt, ahol aludni – csak sátorban vagy a félig kész házban. Most már mindjárt kész a ház, fallal-tetővel, vécével, meleg vízzel: nagyon nagy luxus ahhoz képest, ami eddig volt. Persze a hangulat akkor is mindenért kárpótolt, jó érzés volt elszabadulni a civilizált környezettől.

Kokrehel Juli: Azért nem mentem idén a Tanyaszínházba, mert hiányzott a szabadság, az, hogy úgy tervezem meg a nyaramat, ahogy én szeretném.

Gombos Dániel: Azért szeretem ott, mert olyasmit is tanulunk, amit másutt nem tudunk megtapasztalni: például hogy tiszteld a színpadmunkást és a technikust. Mi nem zargatunk másokat azért, hogy a színpadot, a fényeket felállítsák – még a kellékeimet is én magam rakom be, vagy egy kollégám. Az emberek, akiknek játszunk, évente egyszer látnak színházat – és olyankor a szemükben látni, hogy megköszönik.

[mai.program]

- 11:00 **Szakmai megbeszélés**
Művészetek Háza
- 11:00 **Petőfi Sándor: János vitéz**
Varga Kata-Lina előadása
Művészetek Háza, Kamaraterem
- 14:00 **Petőfi Sándor: János vitéz**
Varga Kata-Lina előadása
Művészetek Háza, Kamaraterem
- 15:00 **Kiss Csaba: A dög**
(versenyprogram)
Marosvásárhelyi Nemzeti Színház
Tompa Miklós Társulat
Rákóczi-terem
- 18:00 **Molière: A mizantrop**
(versenyprogram)
Tamási Áron Színház,
Sepsiszentgyörgy
Művészetek Háza
- 19:30 **Mobilmánia**
(koncert)
Várszínpad

[best.of.feszt.off]

[kisvárdai.lapok]

a Magyar Színházak XXII. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Felelős szerkesztő: **Zsigmond Andrea**

Munkatársak: **Balázs Nóra, Balogh Tibor,
Csepei Zsolt, Demeter Kata,
Fazakas Márta, Kovács Bertalan,
Varga Anikó**

Fotó: **Szkárossy Zsuzsa**

Nyomdai előkészítés: **Kalán János**

Nyomdai kivitelezés: **Gprint Iroda**

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szhaz.hu

1. Kincskereső kisködmön feat. Don Quijote:
Holdfényes éjszaka

2. Miszter Celofán.
„Hm”?

3. Hófehérke és a hét
(és fél) törpe. Hápci,
Vidor és Szundi szerepe
már ki van osztva.

4. Fábry és a segítő
jobb. Rendezői jobb!

A Magyar Színházak XXII. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Nemzeti Erőforrás Minisztérium, Nemzeti Kulturális Alap, Kisvárdai Város
Önkormányzata, Szülőföld Alap, Szabolcs-Szatmár-Bereg Megye Önkormányzata

Médiatámogatók:

Duna Televízió, Vár FM Rádió, Magyar Színházi Portál

A címlapon:
Györgyjakab Enikő (Hamlet),
jelenetkép (20/20)